

II.

Til Landbrugsministeren.

Undertegnede Ejere af Kyststrækninger langs Øresund fra Skovshoved til Rungsted tillade sig herved at henvende sig til Deres Ekscellence med Anmodning om, at De vil gøre de Faktorer af Lovgivningsmagten, hvem Affattelsen og Vedtagelsen af det ny Lovforslag om Kystfredning kommer an paa, bekendte med efterfølgende.

Som almindelig kendt vil Sø og Strøm som Regel bortskære Forstrand og Land paa fremspringende Pynter, hvor Vandet er forholdsviis dybt. Naar de fremspringende Pynter og Skrænter tilmed ikke bestaa af særlig modstandsdygtige Stoffer, som Kalksten, Granit eller lignende, men derimod af Ler, Jord eller Grus, som Tilfældet netop er paa den heromhandlede Kyst, — Rungsted, Vedbæk, Taarbæk, Skovshoved, — saa ville de i forholdsviis kort Tid blive undergravede af Søen, der først bortskyller Forstranden, hvorefter selve Skrænterne stykkevis forsvinde i Vandet.

Det vides da ogsaa mellem ældre Folk paa vedkommende Egn, at der i tidligere Tid paa flere Steder har været ikke ubetydelige Kyststrækninger udenfor den nuværende Grænse; Arealer, som Havet Tid efter anden har taget, fordi de vare ubeskyttede. I den sidste Snes Aar, efterhaanden som Kysten er bleven næsten fuldstændig bebygget, ere imidlertid Skrænter og Forstrand blevne beskyttede ad kunstig Vej ved Anlæg af Bolværker, Stenglacis eller Høfder. Hele den lange Kyststrækning fra Skovshoved Havn Nord efter forbi Bellevue, Taarbæk, Ny Taarbæk og til Strandmøllebugten er saaledes en saa godt som uafbrudt Række af slige Beskyttelsesmidler. Det samme gælder tildels Kysten ved Skodsborg og Vedbæk Nord paa til Rungstedbugten.

Disse Kystsikringer skulde efter sagkyndiges Skøn være nogenlunde betryggende under normale Forhold, hvortil regnes de særlig om For- og Efteraar hyppigt indtrædende Højvande.

Imidlertid have Forholdene forandret sig betydeligt til Skade for vore Strandejendomme ved den i de senere Aar drevne Grusgravning med Dampkraft, som nu har antaget Karakteren af en Storindustri af den Art, at en Fortsættelse i længere Tid vil være ganske ruinerende for Sikringen af Kysten.

De moderne Grusdampgravere, der have afløst de forældede, men forholdsviis uskadelige, „Sandheste“, ere Jern- eller Træfartøjer paa fra 80 til 120 Tons. De have 4—5 Mands Besætning, der forhyres af Rederne som almindelige Søfolk. Fartøjerne, der drives frem med Skrue, ere forsynede med en kæmpemæssig Jernskovl paa et Træskæft, hvis Længde tillader, at der graves indtil ca. 24 Fods Dybde. Dampspillet trækker ved Kæder Skovlen langs Bunden indtil den, fuld af Grus, hejses op og tømmes gennem en Klappund. Disse Fartøjer, der tidt ses i ikke ringe Mængde udfor nævnte Kyst, ere som Dampere temmelig uafhængige af Vind og Vejr og kunne daglig gøre fra en til to Ture med fuld Last.

Det er let at tænke sig, hvilket overordentligt stort Kvantum Grus deres samlede Last repræsenterer, og hvad Indfyldelse det har haft paa Bundforholdene, at der paa et forholdsviis begrænset Areal er bortført i titusindvis af Tons. Gravningen foregaar nemlig, naar Vejret tillader, daglig hele Aaret rundt, ja undertiden om Natten med, og da saa godt som alle Kystejerne have erholdt fra 3—500 Alen Kystfredning udfor deres Ejendomme, sker Gravningen omtrentlig i nævnte Afstand — i alt Fald saa længe Villaerne og Husene ere beboede i Sommertiden. Udenfor den Tid tage Grusgraverne det ikke saa nøje med Afstanden,